

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

viklingsmæssige Værdier for Befolkningen i de fem forskellige Interesseomraader, der berøres af dette Forslag, vil opveje Anlægsudgiften til disse Værker.

Med Hensyn til Forholdene i Thyborøn By og Befolkningens, skal vi sige, Bosættelsesinteresser, har man antagelig Ret til at mene, at naar Befolkningen ønsker den nuværende utrygge Tilstand bragt til Ende, maa deri ogsaa ligge, at den bymæssige Udvikling, naar Forslaget er gennemført, bliver bestemt af disse Menneskers personlige Vurdering af de Forhold, hvorunder de vil bosætte sig, om de vil være inden for eller uden for det ene eller det andet af disse Omraader.

Det er anført — jeg tror, det var i „Nationaltidende“ i en Spidsartikel —, om man ikke, naar Lovforslaget var gennemført, skulde vente med at begynde paa Arbejdet, for Arbejdets Udførelse vilde kræve, at man anvendte 400 Arbejdere. Det bliver jo ikke i Dag, vi skal have de 400 Arbejdere, heller ikke det første halve Aar, maaske heller ikke det første hele Aar, og jeg kunde jo tænke mig, at der nok kunde opstaa den Situation i Danmark, da der kunde afses 400 Arbejdere til et Arbejde af en saadan Vigtighed — 400 er antagelig Højden, idet det i stor Udstrækning er tekniske Ekspertes, der skal anvendes.

Ud fra denne Bedømmelse kan jeg godt sige, at jeg er lykkelig, hvis denne Sag nu ved det høje Tings Bistand kan bringes til Afgørelse, og jeg er vis paa, at den talrige Befolkning, der er interesseret i Afgørelsen, vil være alle de Medlemmer, der medvirker til denne Afgørelse, taknemmelige for, at der efter 10 Aars Kæmpen op og ned, frem og tilbage, Uenighed paa alle Ledder og Kanter, nu faktisk foreligger et Resultat, hvormed der i det store og hele er Tilfredshed.

Jeg takker for Udvalgsarbejdet og Fler-tallets Tilslutning og anbefaler Vedtagelsen ved tredje Behandling.

M. C. Korsgaard: Jeg vil begynde med at takke det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man for de Udtalelser, han fremsatte for lidt siden, og hvori han sagde, at vel stemmer det ærede Medlem for Lovforslaget, men det ærede Medlems Hjerte er meget mere med Mindretallets Udtalelser. Det ærede Medlem var endvidere inde paa, at de Mennesker, der nu bygger i Thyborøn, i Fremtiden vil faa et Krav paa Staten. Den højtærede Minister var inde paa Spørgsmaalet, saa vidt jeg husker endda to Gange,

uden at jeg — det kan være det er min Fejl — blev klar over, hvordan hans Udtalelser egentlig skal forstaaes. Den højtærede Minister omtalte Anlægget af Thyborøn Havn, da man i sin Tid begyndte, og saa vidt jeg forstod, mente den højtærede Minister, at Staten ved Anlægget af denne Havn for de mange Aar siden paatog sig et vist Ansvar over for Havnen og dem, der byggede.

I de Forhandlinger, jeg i Kommissionsarbejdet var med i, og hvor der jo var Tale om forskellige Problemer, om eventuelt at lukke Thyborøn og flytte den Befolkning, der paa det daværende Tidspunkt boede i Thyborøn, var det, saa vidt jeg husker, en stiltiende Aftale, at hvis det skete, havde Staten et vist Ansvar over for dem, der boede der. Derfor synes jeg, det er et Spørgsmaal, som maa klares, og som maa klares netop nu, da det er rejst, for at de Mennesker, som i Fremtiden bygger ved Thyborøn, kan vide, om de bygger for egen Regning, eller om de bygger under en vis Statsgaranti. Jeg synes afgjort, det maa siges til dem og burde siges til dem, at Forholdene ved Thyborøn er og vil ogsaa i Fremtiden antageligt blive usikre. Anlægget er projekteret at kunne give en Sikring i 100 eller 150 Aar, men formodentlig vil der komme et Tidspunkt, hvor Thyborøn maa rykkes længere tilbage, saa de, der agter at bygge i den kommende Tid, maa gøre det for egen Regning uden i Løbet af et vist Antal Aar at kunne paaberaabe sig Statens Støtte. Jeg haaber, den højtærede Minister vil give klar Besked om, hvorvidt han deler min Opfattelse, eller om den højtærede Minister mener, at de, der bygger der, stadig kan paaregne en vis Støtte, hvis der kommer et Tidspunkt, hvor de ikke kan være der længere.

Den højtærede Minister sagde saa i sin Tale, at der indtil 1938 har været ofret 40 Mill. Kr. paa Kyststrækningen ved Limfjordstangerne og fra 1938 til nu ca. 13 Mill. Kr.; fra 1938 til nu er ca. 8 Aar, det bliver altsaa ca. 1,5 Mill. Kr. om Aaret. Hvor mange Aar man har været om at anvende de 40 Mill. Kr., udtalte Ministeren ikke noget om, men det skal jeg for saa vidt ogsaa lade ligge; det interesserer mig ikke i Øjeblikket. Det, der interesserer mig, er, at der er anvendt, maa jeg sige op til et Par Millioner Kroner om Aaret i de senere Aar. Den højtærede Minister spørger: Er det da ikke bedre een Gang for alle at tage en Udgift, som stabiliserer Kysten? Nu er den Udgift, der tages, jo paa ca. 100 Mill. Kr., og selv om Renten i Øje-